

I. felvonás

Hajsza a Kegyvesztett után

2. fejezet

Határmenti törekvések

A Sith Templom mellett a Császári Palota számított Travis kedvenc időtöltési helyeinek a Fővároson belül. A hatalmas komplexumban nem ismert határokat a fényűzés, és a munka elől is ide lehetett rejtőzni egy időre. Az már magától értetődő volt, hogy mások is részesedni akartak ebből a csodás lehetőségből.

Aleya a teraszon állt, és az alkony káprázatos sugarait figyelte, ahogyan a nap elbújt a hatalmas felhőkarcolók közt. Amikor már a nő úgy érezte, hogy ez a tökéletes pillanat a Császár egyszer csak ott termett mellette – ha ő nagyon lopakodni akar, akkor senki sem érzi a jelenlétét, hallja a lépteit, sőt a gyengeelméjűekkel még azt is el tudja hitetni, hogy láthatatlan (a twi'lek azért látni még látta).

- Hiába próbálkozol, még te sem tudod elrontatni a kedvemet – szólalt meg a nő, amint megbizonyosodott róla, hogy a Nagyúr mondani akar valamit.

- Gyönyörű vagy – nézett végig rajta a férfi.

- Tévedtem... – fagyott meg a vér a nő ereiben.

Mivel Travis a galaxis volt ura, és ő sosem volt több a kezében, mint csak egy feláldozható eszköz, Aleya kénytelen volt túrni, ahogy a férfi felméri őt a szemeivel. Lucius Tyron gondosan szemügyre vette a twi'lek formás kebleit, a tekintete végigsiklott a nő selymes bőrén, és meg sem álltak a formás hátsófeléig. Az admirálisasszony meglehetősen szegényes öltözködési szokásainak köszönhetően, csak keveset kellett a képzeletre hagynia.

A legvégén az arcát vette górcső alá. Az szép volt és üde, sehol egy ránc, sehol egy szarkaláb... Mintha még egy esetlen fiatal lány lenne.

- Te vagy a legszebb nő, akit valaha láttam – folytatta Travis. – Komolyan: sehol, még egy holomagazinban sem látni hozzád hasonlót.

A nő nem szólt semmit, nem is mondhatott semmit. A Császár kiváltságai közt szerepet, hogy ő azzal csinálhatta, akivel csak akarja – és ezzel mindketten tisztában voltak. Aleya mindig is azok közé tartozott, akik bármit képesek voltak megtenni a hatalmukért. Ez azzal járt, hogy azért is képes volt mindent megtenni, hogy ne veszítse el a jelenlegi pozícióját. Éppen ezért a twi'lek készíteni kezdte magát arra, ami előreláthatóan egy hálószobában várja...

- Tudom, hogy illetlenség egy nőt kérdezni a koráról, de most úgysem figyelnek minket – törte meg a pillanatnyi csendet a férfi. – Szóval, hány éves is vagy?

- Negyven – válaszolt őszintén.

A férfi elnevette magát, majd hamar komollyá vált az arca.

- Aleya, édes kis bogaram... nem szívesen mondom, de te akkora egy hiú picca vagy, hogy az nem igaz! Huszonkét évesnek látszol, egy napot sem öregedtél azóta, hogy térdre kényszerítettelek. Hihetetlen! – fogta a fejét egy pillanat erejéig. – Én mindent megadtam neked, amit csak akartál. Katonákat, hajókat, egész hadiflottákat adtam a kezédbe. Te lehettél a nagy Darth Aleya, a II. Birodalmi Flotta parancsnoka. Két lélek volt az egész világon, aki parancsolhatott neked, és mi tényleg a lehető legminimálisabb szinten zargattunk. Még Liz halálát is képes voltam megbocsájtani neked... Ott helyben meg kellett volna, hogy öljelek.

- Miről beszélsz? – szakította félbe a nő, legbelül rettegett. Már látni lehetett, hogy ennek nem egy hálószobai alkalom lesz a vége – hát tényleg nem az lett.

Travis hátulról elkapta a nő a nyakát, aztán olyan erővel szorította meg, hogy Aleya azt hitte, mindjárt eltörnek benne a csigolyák. A Sith nagyúr egészen a koraáig kényszerítette a fejét. A nő hevesen küzdött, de képtelen volt kibújni Travis vasmarkából.

- Még egyszer el kellett árulnod, nem igaz? – rivallt rá az áldozatára a sith. – Mert neked sosem elég, ami van! Mindig több kell, mindig hátba akarod döfni a másikat! – mondta haragosan, miközben a nő egyre kétségbeesettebb lett.

Amikor már Aleya úgy látta, hogy sikerül kiszabadulnia, Travis még erősebben szorította meg a nyakát – aztán egy erőteljes mozdulattal hátralökte. Aleya háta nagyot koppant a duracélfalon; előre esett, képtelen volt azonnal felkelni.

A Nagyúr közelebb ment hozzá, aztán úgy csinált, mintha bele akarna rúgni egyet. A twi'lek összerezzen a félelemtől, az meglepte, hogy nem kap még többet.

- Fel nem merj kelni! – rivallt rá Travis.

Aleya nem igazán tudta, most mit is vár tőle a Császár. A ösztöneiből fakadóan úgy látta a legjobbnak, ha gyorsan térdállásba helyezkedik – igazság szerint Travis azt várta, hogy úgy marad. Ám neki így is megfelelt.

- Mennyit tud?! – ordított rá torka szakadtából.

- Én nem... én nem tudom, hogy miről beszélsz... – szepegte a nő félve.

Travis akkorát rúgott belé, hogy a twi'lek ismét találkozott a fallal – a duracél behorpadt a háta nyomán. Ezután már nem volt ereje ismét térdállásba helyezkedni. Megtörtén, elesetten, feküdt a földön, mint valami féreg.

- Plagueis volt az egyik legnagyobb mestere a Sith-nek – kezdte magyarázni a dolgokat Travis, amíg a nő próbálta összeszedni magát. – A Képesség a hagyatéka ránk, és a mai napig nem tisztázott, hogy hogyan és mire is képes pontosan. A Mester csak úgy tudta elnyújtani az élettartamát, hogy közben fokozatosan elsatnyult. Az öregség jelei megmutatkoztak rajta, de a szervezete természetes úton sosem szüntette volna be a működést. A halála előtt három embernek adhatta át a Képességet. Darth Sidis volt az első. Ő is csak úgy tanulta el, mint a Mester: az arca ráncos lett, megöszült, aztán a haja is hullani kezdett. Az ő titka az, hogy a Demetreuson egy csomó fejlett szerkezet van, amelyekkel fokozatosan meg tudja újítani a génjeit. Nem néz ki negyvennek, sőt harmincötnek sem, de ez már nem a Képesség érdeme.

Aleya már majdnem összeszedte magát – igaz, úgy döntött, inkább nem áll ellen.

- Én, Darth Travis voltam a második, Darth Sidious lehetett a harmadik. Ő is elég sokáig élt, de nem biztos, hogy rendelkezett vele. Mindenesetre, ha igen, akkor is meglátszott rajta az öregedés. Ami engem illet, nos, én egy kicsit fejlesztettem is a Képességen. Mint láthatod az én szervezetem nem csak jól működik, de olyan vagyok, mint te: öreg, ámde látszatra fiatal és egészséges. Mint minden nagyhatalmú öregembernek, nekem is rengeteg titkom van. Darth Krayt az egyik ilyen titok. A nevét már megint loptam. A Mester egyszer azt mondta, hogy egyszer lesz egy ilyen Sith, csak ő közben meghalt, mert nem éppen a jóslatai szerint alakultak a dolgok. Úgy gondoltam, ha ő már nincs, és sosem lesz, akkor az a gyerek nyugodtam megkaphatja a Krayt nevet. Mint azt már tudod, kedvenc kis félholtat játszó admirálisasszonyom, Krayt a tanítványom volt. Felelőtlenül átadtam neki a Képességet. Nem jött jel az Erőtől, de én mégis megtettem, mert bíztam benne. A végén ellenem fordult, kénytelen voltam megölni... Vagy ő, vagy én. Ha másra nem is, de arra jó volt ez a kis lecke, hogy rájössz: a Mesternek volt igaza. Még a létezését is eltitkoltam az eset után; Liz, a saját lányom, miatta nem kaphatta meg az örök élet kulcsát. Nem is lett volna értelme, ha így találjuk a dolgot... Ezzel az egészszel csak egyetlen probléma van: Krayt még azelőtt meghalt, hogy te a világra kerültél volna. Márpedig ő az egyetlen, aki át tudta adni neked ezt a tudást, nemde? Még mindig él.

- Nem... én... – próbálta kinyögni Aleya, de Travis hamar félbeszakította.

- Úgy látom, szükséged lesz egy kis motivációra. Ha az egyik sith elárulja a másikat, akkor meghal, ez ilyen egyszerű. Sajnos hiába van benned annyi életben maradási ösztön, mert ha tudod, hogy mindenféleképpen meghalsz, akkor már dacból sem fogod elmondani, akármilyen gyötrelmeknek is vesselek alá. A következő lesz: szépen csicseregni kezdesz, mint egy kismadár, és meghagyom az életedet.

- Már halott vagyok – jelentette ki a nő. Mivel már unta a földet, feltápászkodott. Travis hagyta, hadd egyenesedjen fel az áruhá. – Teljesen mindegy, hogy te mondasz. Ha csak egy szót is kinyögsz neked, akkor megkeres és megöl.

- Nem feltétlenül. Egy nagyerejű sith a Tanácson kívül azt jelenti, hogy a Sith ismét egymás vérét fogja ontani. Én nagylelkűen felajánlom neked, hogy meggondolhasd magad és szépen visszaszisszolj az én oldalamra. Ha mindent elmondasz, amit hallani akarok, akkor nem esik bántódásod. Soha a büdös életbe nem fogok a parancsnokságod alá adni senkit, de azt garantálom, hogy épen és egészségesen fogsz kikerülni a konfliktusból.

- Szabadon? – tette fel a kulcskérdést Aleya.

- A szabadság egy relatív dolog. Ha biztonságban akarsz lenni Krayt elől, akkor a közelemben kell maradnod. Úgyis ellenvetést éreztem a legutóbbi szobalány elméjében... Ki akarna kínozni egy olyan aranyos teremtest, mint ő?

- Szobalány? – dülledtek ki Aleya szemei. Próbálta nem mutatni, hogy kiakadt.

- Igazad van, ez talán mégsem lenne olyan jó ötlet. Krayt előszeretettel öl éjszaka, vagy bármikor, amikor egyedül van az illető. Ez azt jelenti, hogy reggel, délben és este mellettem kell lenned. Hm... milyen munkakör is ez?

- Eszedbe ne jusson... – sziszegte a fogai közt Aleya.

- Miért ne? Ahogy a reakcióidból nézem, te benne vagy, bármit is szánjak neked. Segéd leszel. Nem hordhatsz magadnál fegyvert, nem mehetsz tőlem tíz méternél messzebb. Ha valami olyan van, amihez tényleg megvan a szakértelmed, akkor természetesen asszisztálhatsz benne. Úgy gondolom, még így is valami irdatlanul szerencsés módon úsznál meg egy áruást.

- Mi lesz akkor, ha már biztonságban vagyok?

- Száműzetünk – vágta rá nemes egyszerűséggel a férfi.

- Kivágtok a Rendből?

- Nyugi, az még ma végbe fog menni. De attól még élhatsz. Szóval mit választasz: villamosszék általi halál holnap, vagy egy kis nyűgszolgálat alattam?

- Nem Krayt az, akit keresel – kezdte magyarázni a nő, ezzel beleegyezve az alkuba. Travis figyelmesen hallgatta. – Ő tényleg meghalt, amikor megölted. Viszont sejtette, hogy az lesz a vége, ami, és tudta, hogy te nem tudsz az ő tanítványáról. Sietve átadta neki a Képességet, és a lelkére kötötte, hogy rejtőzzön el. Nem sokkal azután futottam össze vele, hogy önjelölt nagyúr lettem és el akartam kapni Gaiust. Csak az ő segítségével tudtam megölni. Mielőtt elváltak volna az útjaink, felajánlotta, hogy tovább tanít. Az örök élet kulcsát ígérte, hát elfogadtam, amit ajánlott. Tudom, hogy te másképp látod a dolgokat, de nem hibáztathatsz érte.

- Én nem azért hibáztalak mert elfogadtad, hanem azért, amit utána tettél. Már korábban is megeredt volna a nyelved, ha csak ennyiről lenne szó – ekkor tartott egy kis hatásszünetet. – Ki vele: ki ő és mit mondtál neki?

- A neve Ray Aratan. Első ránézésre egy átlagos fiatalembernek tűnik, de valójában egy igazi szörnyeteg. Hatvan év környékén volt, amikor tanítani kezdett. Én lelkes tanítványa voltam, amíg le nem győztél. Ő nem volt ott... előre tudta az egészet. Ahelyett, hogy kiszabadított volna azt üzente, hogy kémkedjek utánad, mert az adósa vagyok, amiért átadta nekem a Képességet. Én féltém őt és tiszteltem, ezért segítettem neki. A háború alatt nem akart beavatkozni; azt mondta, hogy még nem jött el az ideje. De most igen. Kész terve van a Birodalom megdöntésére.

- Oké – felelte a Nagyúr. – Vissza az eredeti kérdéshez: mennyit tud?

- Mindent elmondtam neki. A Flotta mérete és elhelyezkedése, a Palota és a templom felépítése – ahogy sorolta a dolgokat, Travis egyre idegesebb és idegesebb lett. – A csillagrombolókon eszközölt módosításokat is megsúgtam neki, a Jedi Templom alatt elrejtett bombáról is tud. Rea képességeit és a haladása mértékét is ismeri... szóval: mindent tud, ami csak a tudomásomra juthatott. Most ez így elég furán hangzik, de én nem akartam bajt, csak...

Travis eddig bírta idegekkel.

Nem az a fajta, aki élvezetből gyötörne egy nőt, de nem is tartozik azok közé, akik nem alapján tennének különbséget a büntetésnek közt. Amikor felkészült rá, hogy egy mozdulattal kitörje a nő gégéjét, akkor csak egyetlen dolog járt a fejében:

Azt kapja, amit megérdemelt.

- Várj! – szolt közbe a nő. Mint minden erőhasználó, ő is belelát a jövőbe egy bizonyos szinten. Tudta, hogy mire készült Travis. – Megígérted...

- Egyetlen okot mondj, hogy miért ne tegyem meg!

- Rea...

Az Imperia az időzítésnek megfelelően lépett ki a Hiperútból. A hatalmas hajó fedélzetén mindenki ideges volt – még maga Darth Traya úrnő is. A terve az volt, hogy néhány kutacdroiddal kikémelelik, hogy mikor van a legkevesebb hajó Gatón, a Trassa fővárosa, felett – ott tartózkodik Tavaar generális. Elméletileg, ha a megfelelő helyen lépnek ki a megfelelő időben – tehát akkor, amikor szinte senki sem áll az útjukban –, akkor egy precíziós támadással megsemmisíthetik a generális kastélyát. Ha ez megtörtént, akkor megfordulnak, és a győzelmet ünnepezve visszatérnek a Fővárosba. Mivel a palotájában csak napi huszonkét órát tartózkodik a generális, ezért megvan az esélye, hogy bakot lőnek – és aztán mehetnek vissza, ám Rea szerint, ez a legjobb terv és a legbiztonságosabb terv, amivel csak előállhatnak.

Ehhez az is nagyban hozzátesz, hogy kifigyeltek egy időpontot, amikor egy fia vadászgép sem tartózkodik a város felett – ezt az időpontot.

- Ellenséges romboló hat óránál! – jelentette az első tiszt, Zarin.

- Az meg hogy lehet? – eszmélt fel az úrnő. Az elején tényleg nem akart hinni a fülének... aztán a szeméi is megerősítették a látottakat.

A világosszürke birodalmi csillagromboló méltóságteljesen siklott feléjük. Nem voltak rajta sem bordó csíkok, sem birodalmi szimbólumok – ami azt jelenti, hogy ez a hajó Tavaar generális parancsnoksága alá tartozik.

- De nem úgy volt, hogy itt senki sem lesz? – nézett a tiszt felé Rea.

- Úgy volt, ám ez már nem számít – mondta Zarin. – Egy rombolóval még elbírunk, de másik három is idetalál, mire ezen átverekedjük magunkat. Azt javaslom, forduljunk vissza mielőtt ezek hálnak meg feleslegesen.

- Nem – vágta rá dacosan az úrnő. – Nem fogom még egyszer elcseszni.

Amint a mondat végére ért az ellenséges romboló szó nélkül tüzet nyitott az úrnő hajójára. A zöldesen izzó lézernyalábok hatalmas robajjal csapódtak be a hajótestbe, de a pajzsok még bírták a strapát. Rea most egy csöppet sem törődött azzal, hogy teljesen váratlan és logikátlan módon szó nélkül hadat üzentek nekik, felkészült a parancskiadására és az azzal járó következmények elviselésére.

- Viszonozzák a tüzet! – vezényelte erélyesen.

Az elkövetkező percekben rövidesen egymásnak feszült a két szörnyeteg. Az Imperia fejlettebb harcrendszerekkel rendelkezett, ezért komoly előnyből indult – viszont a másik romboló előbb indította el a vadászgépeit.

Időbe telt mire a birodalmi TIE vadászok megfelelő pozíciókat vehettek fel a hajó védelméhez. Addig néhány bombázó sikeresen az Imperia közelébe férközött, majd egy alaposan megszórták a jobb oldali fölöveg sort. A becsapódásokat roppant lángfellegek és éktelen rázkódás szegélyezte, mind a három nehéz turbólézer ágyú tönkrement, az egyik ki is fordult a helyéről. A fizika csodálatos törvényeinek köszönhetően pont a hajó oldalába vágódott.

- Jobb forduló! – vezényelte az úrnő. Így a még ép oldaluk fog az ellenséges hajó felé nézni. Zarin kötelességtudóan teljesítette a parancsot.

Mint kiderült, a terv bevált – tovább folytatódhatott az ütközet. A baráti gépeknek hála a többi ellenséges vadással és bombázóval már nem akadt több probléma. A fejlettebb fegyvereknek hála szépen lassan az Imperia javára billent az ütközet. Igaz, még így is két percen át kellett cikázni a halál zöldesen izzó nyalábjainak, hogy komoly fordulat állhasson be a csata menetében.

- Az ellenséges hajó pajzsa levált – jelentette ki büszkén az első tiszt.

- Folytassák a tüzelést! Már majdnem itt van az erősítés... – aggodalmaskodott a lány. Úgy tűnt, néhány nyavalyás másodpercen fog múlni az ütközet sorsa.

Mindeközben az Imperia lövegei egyre gyorsuló ütemben tépázták az ellenséges rombolót, amely szép lassan a pusztulás küszöbére érkezett. Rea már egészen bizakodóan állt a dolgokhoz, amikor valami elképesztően balszerencsés dolog történt – a romboló egyszer csak megindult feléjük.

- Belénk hajtanak! – kiáltotta Zarin.

- Kitérőmanőver! – hangzott a helyiség másik végéből.

Rea szívesen gyakorlatba ültette volna a javaslatot, azonban már túl késő volt. A roppant acéltitán a maga tüzes valójában száguldott bele a hajójába... A következő másodpercekben több tízezren veszítették életüket. Az ellenséges hajó orral érkezett a baloldali lövegsorba, amelyek ripityára törtek a rettenetes erőhatásoknak köszönhetően. Hosszú másodpercekig hallatszottak a sikolyok, nyikorogtak a fémek, és járta táncát a halál tüzes árnya, mire a két titán végleg egymásba feneklett.

Minden várakozás ellenére egyik hajó sem robbant fel. Ehelyett holtam, tüzes koporsóként, sodródtak a végtelenben.

Egyszer mindenki felébred, aki többé-kevésbé élőnek mondhatja magát. Rea azok közé a szerencsés flótások közé tartozott, akik valóban megélhették az ütközés utáni történéseket – kár lett volna másodsorra is ilyen szerencsétlen módon meghalnia.

Mindent sűrű füst takart, egyedül az elszakadt vezetékek szikrázása látszott ki a szürke takaró mögül. A lány most ébredt rá, hogy egy holttesten tenyerel. Zarin volt az, s úgy tűnt, hogy a többiek is az ő sorsára jutottak – nem érzékelt életjelet a környéken. Bár az egy kicsit túlzásnak hatott, hogy mindenki meghalt rajta kívül. Talán huzamosabb ideig lehetett eszméletlen, ezért a többiek halottnak hitték, és magára hagyták. Akárhogy is, ki kellett jutnia innen.

Ez nem volt nehéz, mivel az ajtó nyitva állt előtte – ez is alátámasztja azt, hogy voltak túlélők, csak hátrahagyták. Ahogy előre haladt a romos folyosókon, az Erő mindenféle halálról, pusztításról és más élőlényekről árulkodott. Az úrnő nem igazán tudta a dolgot összerakni a fejében, de úgy gondolta, ha eleget megy a megfelelő irányba, akkor majd magától is összeáll a kép.

Ebben teljes mértékben igaza lett.

Öt percet sem kellett bóklásznia, mire egy újabb rohamosztagos holttestére lelt. Nem az ütközés, hanem egy lőtt seb ragadta el az életét. Az energialövedék után még mindig füstölgött a mellkasa – most érhetette a halál.

Rea már sejtette, hogy mi történik.

Már majdnem biztos volt a látottakban, amikor egy magas, erőteljes testalkatú férfi lépett elől a füstből, másik két katonával az oldalán. Birodalmi rohamosztagosoknak tűntek, ám egy különös, sűrű mintázatot festettek a páncéljukra.

- Lelőni! – dörmögte az egyik katona mély és könyörtelen hangja.

Egy szempillantásba sem telt bele, mire a lánynak ismét cselekednie kellett az életéért. Elugrott a vörösés lézernyalábok elől, majd – a megfelelő pillanatban – aktiválta a fénykardját. Az erőhasználók jellegzetes fegyverével kivédett néhány lövést, az egyiket sikerült is a feladója mellkasába pattintania. Aztán a kard pengéje pislákolni kezdett. A fegyver hamarosan deaktiválta magát – és már nem lehetett visszakapcsolni. Egy kelekótya protokoldroid is megmondta volna, hogy tönkrement.

Rea az improvizálás mellett döntött. Egy erőlkéssel falhoz kente a megmaradt két rohamosztagost, aztán gyorsan behúzódtott a sarokba, hogy viszonylagos biztonságban rendezhesse el a karddolgát.

Azt két másodperc alatt sikerült megállapítania, hogy ezt a fényszablyát már nem fogja még egyszer használni. Tehát – a dubrillioni dolgokat is beleértve – az ötödik kardjától búcsúzhat ebben a hónapban. Még szerencse, hogy kettesével hordja őket!

Kisvártatva a kezébe vette a másik, rövidekább pengéjű szablyáját, aztán ösztönösen a hangár felé vette az irányt – már sejtette, hogy mezei mentőkabinnal nem fog elszabadulni innen.

A kockázatos útját lövések hangja és fertelmes halálsikolyok kísérték végig, mindenhol harcok folytak – csak ott nem, ahol ő ment. Az ember – vagy a toruta – ilyenkor hajlamos elgondolkodni azon, hogy vajon ki áll nyersére a roncsokért folytatott harcban, aztán rájön, hogy Tavaar erői úgyszemint erősítést fognak kapni, bármi is legyen a végeredmény. Újabb nyomos ok a menekülés végett!

Természetesen, ha valaki nagyon el akar jutni valahova, akkor sosem tud tők simán, szinte már kényelmesen elsétáfkálni oda. Rea eddig szerencsés volt, mert egy fia katonával sem találkozott, de ennek rövidesen változnia kellett.

Ha a következő folyosón nem botlott bele egy tucat ellenséges katonába, akkor egybe sem. Ők se nagyon nézték, hogy egy fiatal lány áll előttük; lőttek és kész. A haragos lézernyalábok azonnal Rea életére törtek. Szerencsére a másik kard már működött, így volt egy kis esélye, azonban tizenkét sugárvető ellen így nem lehetett valami sokáig védekezni, új taktikára volt szükség.

A lány felugrott a levegőbe, majd a katonák közé vetette a kardját. A vörösösen izzó penge hét rohamosztagoson is átszánkázott, mire megállapodott az egyiknek a mellkasában. Kijönni már sehogyan sem akart.

- Öljétek meg! Öljétek meg! – harsogták a még életben maradtak.

Roppant érkészítő módon az úrnő valahogy nem akart meghalni. Sokba került vagy sem, halálos szikrákat kezdett szórni az ujjából; a fennmaradó négy katona hosszú másodperceken át tartó nyögés és ordítás után a földre rogyott, és nem mozdult többet. Rea letörölte a homlokáról az izzadságot, kifújta magát, aztán rájött, hogy milyen sokat vett ki belőle ez az egyszerű dolog.

Fiatal még, nem készült fel az ilyesfajta igénybevételekre.

A kis szünete is szertefoszlott, amikor újabb katonák kezdtek özönlenni a folyosó túloldaláról – egészen pontosan a hangár felől. Hamar magához ragadta a kardját, aztán felkészült az újabb küzdelemre. A lelke legmélyén azt várta, hogy ezek csodás módon a sajátjainak bizonyulnak; elmondják, már biztosították a hajót, és véget ér ez a rémálom. Azonban neki sajnos sehogyan sem akart megadatni az ilyen szerencse – de egy másikféle már igen.

Amikor eldőrdültek az első lövések, még azon agyalt, miként fog elbánni a nyolc támadóval. Miután kivédte, s a feladónak pattintotta az első lövést, hét maradt, aztán bonyolódni kezdtek a dolgok. Az Erő azt súgta neki, rontson középük, hát ő így is tett. A fénykard közelharc fegyver, a sugárvető nem. A lehető legharagosabb ütemben kezdte gyilkolni az ellenséget. Az egyiket kettévágta a kardjával, a másikat nekilökte egy harmadiknak, majd mindkettejükkel végzett... egyszerűen lekasabolta őket.

Ilyen tempóban haladva hamar eljutott az utolsóig. Már éppen lemetszette volna a fejét, amikor egyszer csak egy kék fénykard tört ki a férfi mellkasából. Rea egy pillanatig el sem tudta képzelni, hogy mi történhetett. Az új tag hamar kihúzta a szablyáját az ellenségéből, aki a földre rogyott, s az utolsó erejéből már csak annyira futotta, hogy megnézze a gyilkosa arcát. Egy fiatal – más körülmények között –, igen vonzónak mondható, kék twi'lek nő ábrázatát látta, mikor kilehelte a lelkét.

- Lyn?! – döbrent le az ifjú Rea Ti'von.

- Traya úrnő, én is örvendek a találkozásnak – felelte a jedi.

- Te mit keresel itt? – kérdezte tőle a togruta.

- Egy birodalmi hajó, amit népjóléti ügyből a Taras felszabadítására küldtek. A Tanács kíváncsi volt rá, hogy mi az igazi célotok, ezért engem ideküldtek, hátha sikerül kiderítenem valamit. Most szívesen elmesélném neked az egész eddigi életemet, de szerintem jobban járunk, ha elhúzzuk a csíkot.

- Kivéve, ha meg akarsz ölni – szögezte le a lány.

- Megölni a Császár tanítványát? Tényleg, miért nem jutott eszembe! Még a létezésből is kibombáznának minket, ha valaha is megsejtenék, hogy mi feleltünk érte – mondta tőle szokatlanul cinikus hangnemben Lyn.

- Akkor hogy akarsz élve kijutni innen? A Sith nem szereti a Jedi kémeket – tapintott rá egy kisebb hiányosságra Rea.

- Te nem végeztetnél ki, alighanem fogolyként fogtok a templomotokba hozni. Attól kezdve már nem lesz gond. Ismerek olyat, aki ki tudna juttatni.

- Áh, szóval veled találkozgat Aleya! Tényleg elárulja a Birodalmat?

- Csak barátok vagyunk, nem osztunk meg titkokat. Mondjuk Travis egy kicsit óvatosabban is játszhatná ezt a játékot. Egyértelmű volt, hogy a kedvenc admirálisasszonya információkat akart kihúzni belőlünk, amikor a múltkor látszólag érdektelen dolgokról kezdett el kérdezősködni. De mint mondtam, nem váltunk infókat, ezért... – hirtelen lövések dördültek a háta mögül.

Elmúltak már azok az idők, amikor ilyen könnyen ki lehetett oltani az életét. Lyn azonnal félreugrott, így Reára hárult a lövések kivédése. Amint ez megtörtént a páros vállvetve indult meg a közös fenyegetés felé. A kék és a vörös penge egymás után verte vissza a lövéseket, miközben a forgatóik egyre közelebb és közelebb értek az ellenséghez. Váratlan módon elsőként Lyn kezdte vágni a rohamosztagosokat, Rea inkább nem kockáztatott feleslegesen – lehetőleg háttérben maradt.

Összességében nézve elég hamar végeztek az újabb nyolc támadóval.

- Szerintem túl sokat fecsegtünk – állapította meg az egyértelműt Lyn.

- Akkor mozgás!

Haragos lövések, halálos erejű vágások, aztán egy irdatlanul hangos koppanás hallatszott, mielőtt kinyílt volna a Lambda-komp ajtaja. Most már Rea játszotta a vezető szerepét, hamar rájött, hogy erősebb, mint a jedi. Lyn sem bánta, ha folyamatosan előtte van valaki; inkább a sithet löjék agyon, mint őt.

- Mondd, hogy ez a banthatrágya működik is! – fakadt ki a twi'lekből, amikor beért a pilótafülkébe. Rea már helyet foglalt és éppen a felszállást készítette elő.
- Hé, ez egy szabvány birodalmi hajó! Működik – jelentette ki a lány.
- Én jobban bíznék egy köztársasági gépben – felelte a nő.
- Bocsi, már nincsen Köztársaság. Ti már eljátszottátok az esélyeteket – eközben már bekapcsoltak a hajtóművek.

Rea szépen, a maga tempójában, kimanőverezte a gépet a hangárból. Mivel már az egész hajó egy roncs volt, ezért nem volt valami nehéz dolga – csak néhol ki kellett kerülnie egy-egy törmelékdarabot. Lyn persze már csak a vitára koncentrált.

- Mert a Sith még sosem tolta el a dolgokat... – tette hozzá utólag.
- Velünk is megesik, de ez most a mi körünk. Amíg Travis életben van, addig semmit sem tehettek, és ő elég sokáig fog élni, mert nem tud meghalni. Úgyhogy jobban jártok, ha nem panaszkodtok. Meghagyta az életeteket.

- Jó, a kegyelem eddig tényleg nem volt a stílusotok. De ez nem jelenti azt, hogy csak úgy magatokkal ragadhatjátok az uralmat, mert éppen nektek van az erősebb hadseregetek. Nem játszadozhattok kedv szerint az egész galaxissal.

- Mi jobb helyé akarjuk tenni a galaxist.
- Mi is arra törekszünk, csak ti mindig elrontjátok. Ha nem kellett volna Sidious játszóterét takarítgatni abban a negyven évben, akkor nem romlott volna meg a rendszer. Egy józan Tanács és egy hazafi Szenátus igazi jóléti államot tudott volna teremteni. Olyat, amire ti sosem lesztek képesek.

- Kidobjalak a légszilipen? – vált dacossá a lány arca.
- Nézd, én csak annyit akarok mondani, hogy ez nektek még sok. Travis az egyetlen, aki foglalkozik is az állammal, de ez nem egyemberes feladat. Ha azt akarjátok, hogy ez hosszútávon is működjön, akkor szükségetek lesz a segítségünkre.

- Mi szívesen fogadnánk a nagy segítségetek, de még az egyikőtök sem tolt be a képét a Fővárosi Templomba. Szóval ki is az, aki nem tesz a galaxisért?

- Mi tennénk, csak...
- Csak képtelenek vagytok túllépni a konfliktuson! Travis megmondta, hogy így lesz. Mi egy egész Rendet építettünk az együttműködésünkre, és a végén ti, a béke és a jólét nagy őrei, léptetek vissza. Nem nekünk kéne haragtartóbbnak lennünk?

- Ha nem gyilkoljátok ki le a fél Jedi Rendet, akkor talán megértőbbek lettünk volna. De szerintem inkább koncentrálj azokra a TIE vadászokra – mutatott egy unszimpatikusabb raj felé a nő.

- Kösz a tippet...
- Nem akarsz elugrani? – kérdezte a nő, amikor már nagyon közel értek azok a gépek.
- Nem megyünk vissza – szögezte le Rea.
- Miért? Allergiás vagy a túlélésre? – próbált józanészt önteni belé Lyn.
- Travis feladatot adott nekem. Meg kell ölnöm Tavaar generálist. Amíg ez nincs meg, addig nem fogom hazatolni a szűrőmet. Épp elég küldetést csesztem már el ahhoz, hogy nevetség tárgya legyek a többiek körében.

- És? Szerinted engem nem szoktak kiröhögni?
- Nem te vagy a galaxis örököse. Nekem erősnek kellennem, amiről meg illik tanúbizonyságot tenni. Muszáj megcsinálnom ezt a küldetést.

- Szóval megsemmisítették a hajódat, éppen most ölik le a legénységedet, de te még mindig úgy gondolod, ez a küldetés még megmenthető.

- Azok csak eszközök, csak én számítok és a célszemély.
- Gondolom, akkor én sem számítok túl sokat, igaz?
- Téged meg kéne öljelek, mert kémkedtél. Velem jössz, szépen megcsináljuk, amit meg kell, aztán garantálom, hogy Aleya segítsége nélkül is büntetlenül megúszd az esetet. Tudod,

ha esetleg már nem lenne admirális, vagy valami. Sosem lehet tudni... – célzott a jövő kiszámíthatatlan ösvényire Rea.

A TIE vadászgépek éppen most nyitottak tüzet.

Egy ilyen szép nagy, egy darab téгла manőverezési képességeivel megáldott járművel nem nagyon lehet kerülgetni az ellenséges lövedékeket. Rea hatalmas nehézségekkel találta szemben magát – eleinte –, aztán tovább bonyolódtak a dolgok. Két lövés is eltalálta a nem túl strapabíró szerkezetet.

- Vigyázz! – próbálta figyelmeztetni Lyn.

- Nyugi, úgysem fognak lelőni minket...

Két perccel később Zoin városánál:

Hőseink barátságos kis kompja jobbszárny nélkül, hosszas láncsíkot húzva maga után száguldott végig az égen. A rajta lévőek szemmel láthatóan sokat küzdöttek az irányításért, ám sajnos túl kemény diónak bizonyult egy irányíthatatlan gép vezérlése.

A komp egy kopár mező kellős közepébe csapódott, roppant lángok, éktelen morajlás, és egy kisebb földrengés kísérte a becsapódását...

Képtelenség volt megmondani, hogy bárki is túlélhette-e az esetet.